Pastorala I. P. S. Patriarh către cler

I. P. S. Patriarh Nicodim a dat următoarea pastorală către cler:

NICODIM,
din mila lui Dumnezeu, Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei, Patriarh al României, locțiitor al Cezareei, Capadochiei, președinte al Sfântului Sinod

Intregului cler din cuprinsul Patriarhiei române har și pace dela Dumnezeu, părintele cel din cer, iar dela noi arhierească binecuvântare.

PREA IUBIT CLER,

Trăim timpuri de grea cumpănă, trecem prin vremuri de care numai în Apocalips se mai pomenește.

Țara ni-i sfâșiată și la răsărit, și la asfințit și la miazăzi. Poporul e turburat și nedumerit peste măsură.

Ca totdeauna în asemenea vremuri, umblă pescuitori în apă turbure, umblă vânători de tot felul de interese, umblă semănători de zvonuri și de știri mincinoase, care sfârșesc stăpânirea și măresc în neștire turburarea și nedumerirea.

In asemenea împrejurări tot românul adevărat iubitor de țară, tot patriotul sincer și tot cetățeanul credincios neamului său românesc, este dator să fie cu ochii în patru, cum se zice, ca să demaște, să vădească pe tot dușmanul țării și al neamului nostru, furișat printre noi, pe tot bârfitorul și să-l pună la locul lui, iar pe cei turburați și nedumeriți din ai noștrii să-i lumineze și să-i dumerească, sădindu-le în suflet și în inimă nădejdea tare în Dumnezeu și încrederea nestrămutată în conducătorii țării.

Dar datoria de a lumina poporul, de a-i risipi turburarea și de a-i împrăștia nedumeririle de orice fel, stă mai ales asupra preoțimii. Doar vouă vă zice Mântuitorul Iisus Hristos: „Voi sunteți lumina lumii, voi sunteți sarea pământului". Și tot vouă vă zice Cartea Sfântă: „Luați aminte de voi înșivă și de turma, peste care v'a pus Duhul Sfânt păstori și învățători și pentru care aveți a da seama lui Dumnezeu".

De aceia vouă mă adresez și eu astăzi cu toată stăruința și vă zic: Fiți lumina poporului, risipiți-i din suflet și din inimă orice întunerec și-l povățuiți la cunoștința adevărului. Fiți sarea pământului și feriți turma voastră de orice stricăciune, ca astfel luminată cu lumina voastră și întărită cu sarea învățăturii voastre să străbată cu bine zilele de nedumerire și grele.

Luați cartea sfântă și o deschideți la minunata lecție, pe care ne-o dă mai ales pentru asemenea vremuri Sf. Apostol Pavel, când zice:

„Tot sufletul să se supună stăpânirii, căci nu este stăpânire fără numai dela Dumnezeu; și stăpânirile, care sunt, dela Dumnezeu sunt rânduite. De aceia cel ce se împotrivește stăpânirii, rânduelei lui Dumnezeu, se împotrivește și cei ce se împotrivesc osândă își vor lua. Stăpânirea nu este frică faptelor celor bune ci celor rele. De vrei să nu-ți fie frică de stăpânire, fă bine și vei avea laudă dela dânsa, iar de faci rău teme-te, că nu în zadar poartă sabia... Dar trebue să vă supuneți stăpânirei nu numai de frică, ci și pentru conștiință".

Iată lecție minunată pentru timpul de față. Sădiți-o temeinici în mintea păstoriților, căci din supunerea către stăpânire izvorăște mare folos pentru toți cetățenii laolaltă, ca și pentru fiecare în parte. Iar nesupunerea la stăpânire, dovedește dușmănie față de Țară și de neam mai ales în aceste vremi.

Ba să sfătuiți pe păstoriții voștri, nu numai să se supună stăpânirii, ci să o și iubească și să o ajute prin devotament, prin pilda bună, prin paza ordinei, prin disciplină și prin jertfirea oricăror interese personale în folosul interesului obștesc.

Ba mai mult încă, faceți pe păstoriții voștri să se și roage împreună cu voi lui Dumnezeu, pentru stăpânire. Să înfășoare în rugăciunile lor, ca în frumoasă podoabă, pe binecredincioasă Regele nostru Mihai I și pe Augusta Sa mamă Regina Elena, pe care Dumnezeu i-a rânduit în fruntea Țării noastre; Să cuprindă în calde rugăciuni pe cârmuitorul Statului, Generalul Ion Antonescu și tot guvernul său, ostirea noastră scumpă și pe toți dregătorii și slujitorii Statului: ca să le dea Dumnezeu putere și izbândă în trebile ocârmuirii și ca astfel să ajungem vremi pașnice și liniștite, și să vedem țara iar tocmită cum o dorim cu toții.

De veți izbuti să vă povățuiți turma voastră așa, veți binemerita dela neam și dela țară recunoștință, și mai ales veți afla Har înaintea lui Dumnezeu, ca slujitori ai păcii și ca păstori iscusiți ai poporului, pentru care în ziua cea înfricoșată, când veți da seamă pentru turma încredințată vouă, veți auzi hotărârea dulce din gura marelui Judecător: „Bine, slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost, peste multe te voi pune!".

Amin.

București, 7 Septembrie 1940.

Incep lucrările
pentru aplicarea tratatului româno-bulgar dela Craiova
Au sosit la Giurgiu membrii ambelor comisiuni

Giurgiu, 17 Sept.

Azi au sosit în localitate membrii delegațiilor română și bulgară, create prin art. 6 al tratatului dela Craiova.

Sediul acestor delegațiuni va fi la Giurgiu unde-și vor începe lucrările în noul palat al gării fluviale, în care s'au amenajat câteva saloane.

Din delegația română fac parte d-nii: Nicolae Dianu, președintele delegațiunei, Horia Grigorescu, fost subsecretar de stat, V. Petrescu, prim-președinte al Curții de apel din Constanța, M. Giurtleanu, directorul Cadastrului, Al. Julea, inspector general în ministerul agriculturii, Al. Fotescu și Ion Tarșula, secretar.

SOSESC ȘI BULGARII

Azi la ora 11 a. m. reprezentanții autorităților locale au întâmpinat pe membrii delegației bulgare, cari au venit dela Ruscciuc cu vaporul „Turnu-Măgurele".

Fac parte din delegația bulgară, d-nii: Pomenof, ministru plenipotențiar, Gulianof, șeful protocolului din ministerul de externe, Teodorof, Drosof și Cristef.

D. consul Nicolau a făcut prezentările.

Membrii ambelor delegațiuni au trecut apoi în sala de ședințe, unde d. Nicolae Dianu, președintele delegației române, a urat „bun sosit" delegaților bulgari, exprimându-și convingerea că pentru soluționarea tuturor chestiunilor se va depune toată solicitudinea și înțelegerea.

A răspuns d. Pomenof, președintele delegației bulgare, care a mulțumit pentru primirea făcută și a asigurat că delegația bulgară este animată de aceiași dorință, de a se duce la bun sfârșit lucrările.

Apoi ședința s'a ridicat.

Membrii ambelor delegațiuni au plecat la București.

★

Lucrările vor începe Miercuri, 18 Sept., ora 9 și jum. dim. când delegațiile se vor înapoia în localitate.

SE ORGANIZEAZĂ UN CONSILIU DE STAT

D. general I. Antonescu, conducătorul Statului Român, în programul d-sale de realizări imediate și de inițiative dirijate, recomandate noului titular al departamentului justiției, d. prof. M. Antonescu, a prevăzut — chiar ca indicație de primordial ordin — și pe aceea a: „prezentării proectului pentru organizarea unui consiliu de stat și a regulamentului funcționării lui".

Instituția este înscrisă în art. 2, din „Norme cu caracter general pentru organizarea și funcționarea ministerului justiției".

Se reactualizează astfel nu numai un străvechiu și interesant organ de guvernământ, purces în viața statelor organizate încă din veacul al XIV-lea, dar totodată și controversa ce s'a mai sbătut în discuții la noi, cândva, și anume cu ocazia făuririi Constituției „Regele Ferdinand", din 1923, și mai ales cu ocazia elaborării legii Consiliului legislativ, din 1925.

Căci Consiliul legislativ n'a fost, și nu este — cât mai este — de cât un aspect și o ramură a Consiliului de Stat; iar desbaterile urmate asupra rosturilor lui de a fi tocmai asupra acestei chestiuni purtau: dacă e nevoie de un organism costisitor, complicat și îndoielnic de eficace, sau dacă mai degrabă s'ar recomanda fie reconstituirea Consiliului de Stat ca atare, fie un laborator legislativ de specialitate, restrâns și selecționat?

Examinarea trecutului acestui resort — de guvernare și administrare — e plină de învățământ; și sesizarea etapelor evoluției lui, e deopotrivă plină de tâlc.

In adevăr, la origini, CONSILIUL DE STAT a fost „Conseil du Roi" — „curia regis'- — creiat, pentru întâia oară prin anul 1300, în Franța, și avea caracterul unui sfat suprem de „înțelepți", de politică și cârmuire, în jurul Regelui.

Dealungul anilor, atribuțiile i-au fost sporite, însușirea esențială i-a rămas aceiaș. Căci, deși vedem, treptat, pe deoparte fixându-se cadre și criterii de selecție (sfetnici de drept și sfetnici numiți) iar pe de altă parte luându-și puteri de: consiliu de guvernământ, jurisdicție supremă administrativă, instanță de casare, ba chiar tribunal ordinar, — totuși se menține, nealterat, „consiliu de sfătuitori intimi ai regelui".

De abia prin secolul al XVI-lea și în special sub auspiciile personalității uriașe, de conducător și politician, afirmate de cardinalul Richelieu, „curia regis" devine, aceea ce se înțelege printr'însul, Consiliu de Stat. Ca factor de drept public și administrativ, pe care însăși revoluția franceză (în 1791) — ori cât de răsunătoare de instituții regești — îl menține, îl consacrează, îl statornicește.

In era modernă, în care pășim după 1789, Consiliul de Stat, funcționează astfel alături de Capul Statului, ca organ hotărâtor, — pentru miniștri și chiar pentru Corpurile Legiuitoare, — cu examinarea și soluționarea, de principiu, a problemelor cardinale interesând organizarea mecanismului politic, cârmuirea vieții sociale, cenzura administrației publice și rezolvarea jurisdicțională a conflictelor administrative.

Caracterizare deplină a forului nu s'ar putea face, decât amintind că: este prezidat de ministrul justiției (Garde des Sceaux — purătătorul peceților statului).

*

In 1923, la alcătuirea Constituției României Unite, s'a preconizat — și la noi — fundarea unui așezământ asemuitor.

Legea fundamentală a Țării a deslipit însă, din rosturile lui, toate atribuțiunile jurisdicționale, conferindu-le Consiliului administrativ (alterat mai apoi de cârmuirile trecătoare prin creațiunile, destrămătoare de unitate și autoritate: Curțile administrative).

De aceea, în 1925, a apărut Consiliul legislativ, complicat și de aceea criticat, dar cu esențial scop de organ technic legislativ și ca o satisfacere a observației, constante, că: „experiența zilnică" — precum cristaliza raportul legii la Senat — „arată că adunările legiuitoare nu sunt apte pentru legile organice și complicate".

Din nefericire, Consiliul legislativ n'a răspuns, n'a putut răspunde, chemării lui.

N'a făcut, n'a putut face, mai nimic.

Ministerele și-au făcut singure legi pletoră de legi, corpurile legiuitoare s'au dispensat de avizele specialiștilor technicei legislative; iar legile de unificare — chiar legile de unificare trecute exclusiv în seama acestui institut — au fost operate în comitete personale și de discutabilă eficacitate.

Consiliul legislativ a devenit, din această cauză, inutilizabil, inutil.

S'ar putea semnala aci că parte din sarcinile vechiului Consell du Roi au fost vremelnic înviate prin născocirea „consilierilor regali". Nu e însă timpul să scrutăm acum și aci sensul și activitatea acestor „sfetnici ai coroanei" — ca din secolul XIV, — fiindcă ne lipsesc elementele trebuitoare.

Fapt e că chiar principalii sprijinitori ai Consiliului legislativ au fost dezamăgiți de chipul cum a fost înfăptuit.

Ministrul Hamangiu condiționă astfel, ca existență, cu reducerea lui la o singură secțiune (alcătuit din 12 consilieri, 9 referenți și 7 stagiari), consilieri fiind de drept primul președinte al Inaltei Curți, un președinte, doi profesori universitari de drept public și doi de drept civil...; adăugând că „din moment ce nu poate discuta fondul proectelor depuse, rostul secțiunei economice nu'și are nici o justificare...".

Iar d. Iunian declară că: „Să vă mărginiți, pentru technica juridică la servicille juridice reputate cari într'o singură secție a Consiliului să dea forma cuvenită proectelor".

Nu s'a schimbat însă deloc structura. Dimpotrivă s'au sporit cadrele, în măsura în care i s'a redus activitatea și sleit producția.

In această situație, evident, preocuparea văditâ de d. general I. Antonescu, Conducătorul Statului, de a creia — în locul Consiliului legislativ — un alt organism, cu rosturile Consiliului de Stat (așa cum ar corespunde vremilor noui, ce trăim), este cu totul justificată.

ION NEDELESCU

Pentru repatriații
din Basarabia și Bucovina
COMUNICAT

Ministerul de interne aduce la cunoștința persoanelor repatriate din Basarabia și Bucovina de Nord, cărora li s'au reținut la trecerea în țară diferite valori, că urmează a înainta până cel mai târziu la 20 Septembrie a. c., direct ministerului de interne, serviciul de repatriere, o declarație care să cuprindă următoarele date:

1. Numele și pronumele.

2. Localitatea unde s'a stabilit în țară.

3. Punctul de trecere pe unde a intrat în România.

4. Luna și ziua.

5. Sumele de bani și obiecte reținute, pentru care li s'au eliberat chitanțe.

6. Sumele de bani și obiectele reținute, pentru care nu li s'au eliberat chitanțe.

7. Obiectele vor fi evaluate în lei.

Premiile Academiei Române
pentru pictori și sculptori

de prof. GH. OPRESCU

Lectorii Universului au putut lua cunoștință de o lungă listă de premii, pe care Academia Română le destină autorilor români, în toate ramurile activității, pe anul 1941. Unele reprezintă o sumă importantă, o adevărată recompensă chiar și pentru un studiu ce a necesitat luni, poate ani de cercetări migăloase și o redactare îngrijită. Altele se ridică numai la 3000-4000 de lei, sumă neîndestulătoare, aproape ridiculă pentru valoarea de acum a banului. Sunt cele rămase de pe urma unor fundații sau a unor legate dinainte de războiul cel mare, când 3000 de lei însemnau leafa anuală a unui profesor secundar, un salariu de azi pe o lună, al unui rândaș sau odăiaș de percepție. Totuși, chiar reduse, aceste premii și-au păstrat valoarea lor morală; iar unele din ele nu exclud posibilitatea ca opera astfel recompensată să poată fi tipărită de Academie, într'una din publicațiile sale. Pe aceste vremuri când așa de greu se hotărăște un editor să publice o lucrare de conținut ceva mai sever este fără îndoială un incontestabil avantagiu.

Dar nu despre aceasta aș vrea să vorbesc azi, ci de ceva care justifică intervenția mea de critic de artă. La finele listei premiilor acordate de secția literară (care de câțiva ani cuprinde și un număr de artiști) se găsesc două premii destinate pictorilor și sculptorilor, fiecare de cincizeci de mii de lei, din fondul lăsat de *Elena și Gheorghe M. Vlasto*. Cincizeci de mii de lei, pe aceste timpuri îngrozitoare, când nimeni nu mai cumpără opere de artă și cei mai mulți dintre tinerii noștri pictori și sculptori se gândesc cu groază la ziua de mâine, sunt o adevărată mană cerească. Ea le-ar da posibilitatea să trăiască o bucată de vreme și să producă în liniște. Se cuvine deci să insistăm puțin asupra acestei chestiuni și să atragem atenția celor interesați asupra ei.

Aceste două premii nu sunt noui. Ele au fost anunțate și în anii trecuți, dar nici un artist de seamă nu s'a prezintat ca solicitator. Cei mai mulți nici n'au știut, sunt sigur, de eixstența lor. Cei care le cunoșteau s'au sfiit poate să concureze. De ce oare? Romancierii, poeții, criticii, cei care întreprind studii științifice n'au ezitat să prezinte lucrările lor Academiei Române, iar printre ei se găseau adesea cele mai strălucite nume ale literaturei și publicisticei noastre. De ce ar fi altfel cu artiștii? Mai probabil că nu s'a știut că aceste premii se acordau.

De aceia secția literară a Academiei, care judeca cererile înaintate, s'a găsit totdeauna în fața unor petiții de artiști începători sau mediocri, pe care întâmplarea fi făcuse să ia cunoștință de premiile anunțate, sau ale unor pictori sau sculptori ceva mai talentați, dar care nu posedau însușirile pe care le așteptam dela cine ar merita să dețină un premiu atât de important.

O dată, mai acum vreo doi ani, cineva din Academie a făcut o propunere care a fost apoi acceptată, anume să se acorde premiul lui Tonitza, pe care toți îl știau bolnav, care era, incontestabil, unul din cei mai talentați artiști români, dar care însă nu făcuse cerere.

Evident, nimeni n'ar fi putut contesta valoarea unui astfel de artist și înțelegerea s'a făcut repede asupra numelui său. Dar dacă un alt membru al secției ar fi făcut o propunere tot atât de întemeiată? Cei care hotărau s'ar fi găsit astfel în încurcătură și poate nevoiți să voteze în pripă asupra unei chestiuni insuficient aprofundată. Cu totul altfel s'ar prezinta situația dacă secția care hotărăște s'ar afla în fața unui raport motivat pe baza unor studii amănunțite, întreprinse de unul din membrii competenți ai secției, ca urmare a unor cereri provenite dela pictorii sau dela sculptorii înșiși. De aceia consider de a mea datorie să aduc toate acestea la cunoștința artiștilor noștri, tineri și mai în vârstă, și să insist ca pe viitor să nu neglijeze de a se înscrie pentru cele două premii.

Alături de așa numitul Premiu Național, recompensa supremă a artiștilor dela noi, ele constitue, mi se pare, nu numai o recunoaștere a talentului, dar și un mijloc de trai ceva mai omenesc pe aceste vremuri nesigure.

Inscrierile
la facultatea de medicină veterinară

Facultatea de medicină veterinară aduce la cunoștința celor interesați că înscrierile pentru examenul de admitere în anul I-iu pe anul școlar 1940—1941, se fac la secretariatul facultății între 1—15 Octombrie a. c., în zilele de lucru dela orele 16-18.

Candidații vor complecta o cerere formular tip, care se găsește la secretariat și vor depune odată cu cererea actele necesare.

Inscrierile pentru studenții vechi ai facultății, la examenele din sesiunea Octombrie, se fac între 23—28 Septembrie a. c.

Studenții sunt obligați să prezinte pe lângă chitanțele de achitarea taxei de examen și chitanțele de plata taxei (rata I și a II-a) pe anul școlar 1939—1940.

Se reamintește că nici un student nu va fi înscris la examene dacă are restanțe de taxe, acte lipsă la dosar sau nu e în regulă cu situația militară.

Eufrosina Ghica

de ALEXANDRINA GR. CANTACUZINO

A dispărut dintre noi o personalitate care întruchipa Bucureștiul de altă dată cu tradițiile, obiceiurile, eleganța, distincția unui trecut care a cinstit societatea românească.

Principesa Eufrosina Ghica, care păstrase la o vârstă înaintată atâta vioiciune, fusese în toată Domnia Regelui Carol I și a Regelui Ferdinand prietenă statornică a Suveranilor, Cari o onorau cu stima și încrederea Lor.

Relațiunile sale amicale cu Regina Maria se bizuia mai ales pe faptul că Eufrosina Ghica spunea răspicat totdeauna adevărul și aducea astfel în atmosfera Curții o atitudine nepărtinitoare, informând cu sinceritate despre oameni și lucruri. Caracteristica ei era lealitatea; nimeni nu și-a apărat prietenii cu atât avânt, sacrificând orice pentru cei ce-i apăra cu afecțiunea sa; deaceea pleacă în mijlocul mâhnirii și stimei tutulor acelora cari au cunoscut-o.

Pleacă la o răscruce a istoriei, când lumea de ieri pe care a iubit-o și a întruchipat-o atât de bine, apune într'o catastrofă fără pereche, iar cea nouă își caută în negură o așezare isvorită din sânge și lacrămi. Dea Domnul ca sufletul ei de bună româncă, înălțându-se către veșnicie, să ocrotească pe ai săi și țara ce i-a fost deopotrivă leagăn și mormânt.

Mort în urma unui accident de mașină

Piatra Neamț, 16 Septembrie

In cursul săptămânii trecute locuitorul Turcu Petru de 3 ani din comuna Bodești-Precista, județul Neamț, trecând strada Carol a fost ajuns de o mașină și călcat. A fost transportat imediat la spitalul județean și supus îngrijirilor necesare, sperându-se că va scăpa cu viață. De două zile stara lui s'a agravat și azi dim. a sucombat. Cercetările se fac de către poliție și autoritățile militare.

Dramatica tentativă de sinucidere a unui delicvent la Piatra-Neamț

Piatra Neamț, 16 Septembrie

O dramatică tentativă de sinucidere s'a înregistrat astăzi în localitate, în următoarele împrejurări:

Simion Văcărașu de fel din comuna Bârgăoani, județul Neamț, a fost citat la cabinetul de instrucție al tribunalului Neamț, unde a fost supus unui interogatoriu de către d. jude instructor pentru un delict comis de curând. Cum nu este prima oară când Văcărașu are deaface cu justiția, în interesul instrucției s'a emis mandat de arestare împotriva lui. Tocmai când fusese predat unui gardian pentru a fi transportat la penitenciar, smucindu-se de lângă gardian, s'a aruncat de pe o fereastră a primului etaj, situată alături de cabinetul de instrucție. Nefericitul, în căderea, și-a fracturat șira spinării, paralizându-și mâinile și picioarele. A fost transportat la spitalul județean, starea lui fiind foarte gravă.

Moartea unui magistrat

T. Măgurele, 16 Sept.

A încetat din viață judecătorul de instrucție al cabinetului 1 depe lângă trib. Teleorman, Gheorghe Russu. Magistrat distins, integru și plin de rare însușiri sufletești, dispărutul era o figură bine cunoscută, apreciată și uibită în cercurile justițiabililor.

Judecătorul Russu moare în plină tinerețe, regretat de toți cei ce l'au cunoscut.

La ceremonia înmormântării, au rostit cuvântări relevând toate aceste calități, d-nii judecător Vanghele Popescu din partea magistraturei și avocat Iatan din partea baroului.

Prețul abonamentului la ziarul UNIVERSUL este
Lei 750 pe un an
„ 380 pe 6 luni
„ 200 pe 3 luni

„IDOLII" MUNCITORIMII

„Infrânătorii" de... revoluții?!
Cuvântul unui socialist autentic și independent

Printre numeroasele scrisori primite dela meseriași și muncitori în chestia „fruntașilor" muncitirești, este una venită dela Brașov, din partea unui socialist autentic și independent, foarte cunoscut și prețuit în lumea muncitoare, mai ales ca scriitor dar care astăzi stă departe de orice frământări, văzându-și mai departe de studiile și biblioteca lui.

„Te felicit — îmi scrie el — că ai avut îndrăsneala să ridici masca acestor mistificatori politici. Intr'adevăr, din naivitatea unor politicieni, cari se perindau la cârma statului în trecut, aceștia erau luați veșnic drept înfățișetori ai muncitorimii din țară. Se știe că muncitorimea era o forță electorală, iar politicianii credeau că acești mistificatori o pot stăpâni. Prin urmare, ca să te bucuri de brânza oilor, trebuie să plătești ciobanului.. Pe de altă parte, mistificatorii îi înșelau și pe muncitori spunându-le că numai pe dânșii îi ascultă guvernanții ca să poată dobândi unele reforme folositoare clasei muncitoare. Talere cu două fețe, neslujind nici pe unii, nici pe alții, și-au asigurat scăunașe parlamentare sau prin consiliile de administrație, făcând averi pe spinarea naivilor cari i-au crezut.

De fapt, muncitorimea i-a disprețuit întotdeauna. Dacă s'au ținut mereu în fruntea unor comitete sindicalo - muncitorești, este că au făcut pe detectivii, denunțând fără temeiu ca „anarhiști" și „bolșevici" pe cei pe cari, cu drept cuvânt, i-ar fi dorit muncitorimea la conducerea ei. Această sperietoare le slujea smecherilor să fie sprijiniți de toate regimurile politice de până acum, pentrucă erau socotiți — rișum teneatis! — ca nescai „înfrânători" de... revoluții?!...

Spun și eu acum ca tine: noul regim ce s'a întronat astăzi în țară, ne mai având nevoie de momeli electorale și ne mai temându-se de revoluții, îi va pune la popreală pe așa zișii socialdemocrați. Sunt convins chiar că noua rânduială din țara noastră va face revizuire din rădăcini și pretutindeni pe unde acești mistificatori ai muncitorimii monopolizează slujbe grase.

„O fi venit vremea să se scoată din ghiarele prădalnice ale unora dintre ei și averea de zeci de milioane strânsă dela gura flămândă a muncitorimii, avere întruchipată în așa zisa „Casa Poporului". *Pornită să fie o cooperativă populară, cu scopul de a sluji numai interesele muncitorimii din* țară, această cooperativă, cu averile ei de zeci de milioane, numai în clădiri, ajunge pur și simplu, prin învârtirea smecherească a unor articole din statut, proprietatea unei clici de familie.

Dat fiind că înfățișează un patrimoniu public, această „Casa Poporului" nu s'ar putea oare ca, printr'un salvator act de guvernământ, să fie smuls din mâinile acaparatorilor și, prin bresle sau sindicate muncitorești, să fie pus la îndemâna muncitorimii care a sângerat ca să-l făurească? Ar fi o faptă ce-ar merge la inima oricărui muncitor, dar mai ales la sufletul vechilor luptători cari stau retrași la umbra cinstei lor".

Toată dreptatea o are socialistul independent și autentic dela Brașov. Noi știm, dealtfel, că „leaderii" muncitorimii s'au cam încurcat și prin unele consilii de administrații, unde au dovedit că nu sunt numai persoane oficiale, dar și furnizori particulari ai așezămintelor oficiale pe lângă care funcționau.

Mai sunt însă și alte taine în subteranele conștiinței celor vremelnic cocoțați acolo unde nu le este locul. Despre aceasta însă vom aduce vorba într'un articol apropiat, căci, dragă Doamne n'am terminat...

Înțelegem să se facă purificare deplină și suntem convinși că ea se va face în cadrul echipei de muncă a generalului viteaz și cu orizonturi largi.

LEONTIN ILIESCU

Studenții dela Drept
solicită amânarea examenelor din Octombrie

Studenții facultății de drept din București solicită amânarea sesiunei de examen din Octombrie. Motivele sunt următoarele:

Inceperea anului școlar, la școlile secundare, s'a amânat cu o lună, adică la 1 Octombrie. Bacalaureatul deasemenea. Situația studenților din Basarabia, Bucovina și Ardeal nu a fost încă clarificată. Cei mai mulți dintre studenții dela drept au fost concentrați luni de zile. Cu numeroasele legiuiri din ultima vreme, materia pentru examen s'a triplat: cursurile pe cari au studiat, fiind vechi, ele explicau codurile — civil, de procedură civilă și comercial — azi abrogate. In timpul verii a trebuit să studieze deci și noile coduri, la sfârșitul lunii August survenind modificările noilor coduri, din nou au fost nevoiți să cumpere și să studieze și codurile modificate.

Studenții dela alte școli superioare (politehnică, etc.) au cerut și ei amânarea examenelor.

Adunarea eparhială
a Sf. Episcopii a Hușilor

16 Septembrie

Duminică dimineață s'a ținut la episcopie adunarea eparhială.

A prezidat P. S. S. episcopul Grigore. Deschizând ședința, P. S. S. a arătat că întârzierea convocării acestei adunări se datorește vacanței episcopale.

A stăruit apoi asupra conlucrării adunării cu organele bisericești și asupra modului de comportare a preoților și credincioșilor.

După alegerea celor 3 secretari în persoana preotului Sârbu (Vaslui) și a d-lor Th. Radu și I. Ionescu și după citirea sumarului ședinței precedente, la 11 jum. P. S. S. episcopul Grigorie a suspendat ședința, iar membrii adunării au mers la catedrală, unde P. S. S. a oficiat un Te-Deum pentru M. S. Regina Mamă Elena, la care au asistat toate autoritățile bisericești, civile ,militare și școlare.

La redeschidere, părintele consilier-referent Anton Popescu a făcut darea de seamă despre activitatea secției administrative. La discuții au participat preoții Gh. Popescu (Huși) și Gh. Florea (Vaslui).

De asemenea au mai făcut dări de seamă: părintele consilier-referent Gh. Șușnea pentru secția culturală și părintele consilier-referent Spiru Apostol pentru secția economică.

S'a complectat secția ad-tivă prin alegerea preotului Gh. Florea ca membru nou, în loc vacant.

Părintele Dumbravă declarând că demisionează din secția economică, în locul s. s. este ales preotul Gh. Popescu.

La urmă, s'a aprobat rectificări de parohii.

Ședința s'a terminat la 6 seara.

Universitatea din Cluj
trebue să se mute la Sibiu

Sibiu, 17 Sept.

„Alma mater" ardeleană e încă tot pribeagă. Mai bine de 10 zile, risipită prin Turda, Aiud, Sibiu, așteaptă să i se fixeze o așezare provizorie, dar demnă. Sburătorită de o soartă vrăjmașă își duce amarul refugiului pe drumurile aspre ale neodihnei. Poate și chemările atâtor orașe întârzie și șezarea ei dornică de roduri culturale și naționale. O cheamă Timișoara, o cheamă Alba Iulia, Sibiul, Craiova și chiar și București. Delegații peste delegații se obosesc spre factorii hotărîtori din București în protap cu memorii susținute de tot felul de argumente, spre a-i determina la fixarea localității în acord cu interesele lor locale.

Ori, universitatea ardeleană, universitatea din Cluj cere să-i se fixeze așezarea la Sibiu. Și aceasta nu pentru vremelnice interese locale ci pentru înaltele interese naționale și culturale ale instituției cari se înfrățesc atât de minunat cu ale Sibiului, cetate de românism și stâncă de nebiruit a ortodoxismului.

Atât Sibiul cât și harnicii și însuflețiții slujitori ai universității surghiuiniți printre zidurile Sibiului așteaptă să se ia la București și cât mai în grabă o *hotărâre eroică*, hotărîre de a așeza instituția universitară clujană la Sibiu, care se dărueșe cu toate posibilitățile ei bogate pentru o găzduire demnă.

CITIȚI
„TRUP ȘI SUFLET"

Un om și o carte

Scriu aceste rânduri sub puternica emoție resimțită acum câteva zile, când bunul meu prieten și fost coleg la Inalta Curte de Casație, Gheorghe Nedici, mi-a adus ultima sa lucrare, un impunător volum de peste 700 pagini, având coperta ilustrată, în culori, de talentatul pictor Alexandru Poitevin-Scheletti, cu o scenă de vânătoare de urși din timpirile primilor oameni.

Inainte încă de a răsfoi cartea, am avut intuiția că prin aceasta a zecea lucrare cinegetică, Gheorghe Nedici a reușit a produce opera definitivă pentru care s'a străduit o viață întreagă. Este ceeace putem numi, *opera unei vieți*, la a cărei realizare visează ca la un ideal toți pasionații de cultură, adică acei ce și-au întrebuințat timpul studiind cercetând și cugetând într'un anumit domeniu științific. Câți dintre aceștia, nu părăsesc această vale a plângerii, cu regretul de a nu o fi putut înfăptui!

Este *„Istoria mondială a vânătorii"*, la care profesorul în această specialitate la Politechnică, cu reputația bine stabilită pretutindeni în problemele vânătorești, lucrează efectiv de mai bine de zece ani.

Continutul volumului? Titlul lui nu'l arată suficient. Este, de altminteri, singura critică ce'i putem aduce. De aceeași modestie ca și persoana autorului, căci mult mai potrivit ar fi fost acela de *„Enciclopedia Vânătoarei"*, autorul examinând chestiunile referitoare la vânat din toate punctele de vedere și în legătură cu celelalte discipline științifice, culese din sute de lucrări, citate în primele 12 pagini ale volumului. Cititorul va găsi în aceste pagini, cea mai complectă bibliografie care există în materia vânătului.

Făcând o adâncă incursiune în era preistorică, autorul studiază omul primitiv în raporturile sale cu cele dintâi animale, pe care omul a căutat a și le însuși. Inceputul acesta al lucrării este departe de a constitui partea ei de cea mai mică importanță. Trecând apoi la vânătoarea în antichitate, el atinge problemele juridice relative la dreptul de vânătoare, precum și dispozițiunile privitoare la ocrotirea vânatului.

In ce privește vânatul propriu zis, alți specialiști își vor spune, de sigur, cuvântul lor autorizat. Ceia ce noi însă putem constata, că așa numitul *„Drept vânătoresc"*, este examinat sub toate aspectele sale, începând din prima lui fază, adică de când se afla încă în fașă și până la organizarea lui la cea mai deplină desvoltare, la maturitate, în timpurile moderne.

Cercetând în modul cel mai amănunțit diferitele măsuri luate în această materie, în toate timpurile și la toate popoarele, autorul ajunge să desprindă o idee generală și anume că regulele ce compun dreptul vânătoresc, nu au apărut așa de-odată, fără o lentă elaborare; că evoluarea și desăvârșirea lor s'a pregătit cu încetul, de-a lungul secolelor. Și dacă, odată ajunse la maximul lor de desvoltare în diferitele state, el se aseamănă atât de mult, această potrivire nu se datorează nici unei simple întâmplări, nici faptului că popoarele și le-au împrumutat unele dela altele.

Este ceva mai profund și anume constată autorul și aici este una din părțile originale ale operei sale, că pretutindeni, cam în acelaș timp, s'au impus astfel de reguli cu întreitul scop: a) de a apăra creșterea și înmulțirea vânatului; b) de a da dreptul de proprietate vânătorului asupra animalului vânat de dânsul; și c) de a se recunoaște în acelaș timp, care anume sunt drepturile proprietarului terenului unde animalul a crescut sau acela unde a fost vânat.

Tustrele aceste reguli părând a se contrazice între ele, juriștii diferitelor țări au fost siliți să caute a le împăca cât mai mult cu justiția, făurind reguli pe care Statul le-a transformat în lege.

Deci toate legile vânătorești din toate țările civilizate ale lumii, au același substrat, adică dorința de a împăca între ele cele trei postulate de mai sus. Ele sunt rezultatul concesiilor reciproce, deci a unei tranzacții.

Cu alte cuvinte, constată autorul, că și în această materie există un *drept natural preexistent*, și pe care juriștii au avut datoria de a'l capta și cristaliza în texte concrete de lege. De unde rezultă că o astfel de legiferare, nu ar putea fi considerată ca eficace, decât atuncea când ea ține seama de regulele acestea preexistente de drept natural.

Este o teorie nouă, pe care autorul o afirmă pentru prima oară în materia dreptului vânătoresc, prin paginile volumului apărut, și pe care toți juriștii îl pot consulta cu mult folos.

EUGEN PETIT
Consilier onorific al Inaltei Curți de Casație

AJUTORAREA FAMILIILOR NEVOIAȘE ALE CONCENTRAȚILOR

COMUNICAT

Ajutorarea familiilor nevoiașe ale celor concentrați se va face în viitor, pe temeiul normelor stabilite de legea din 30 Martie 1940, adică prin acordarea de ajutoare lunare în bani.

In acelaș scop, s'a acordat comunelor prin Ținuturi, de către Ministerul de Interne un avans (de 120.000.000 lei), pentru a se lichida datoriile din trecut și plata ajutoarelor până la 1 Septembrie a. c.

SERVICIUL RELIGIOS
LA MITROPOLIA ORTODOXĂ DIN CAIRO CU PRILEJUL INAPOIERII
M. S. REGINA MAMĂ ELENA LA BUCUREȘTI

Cairo, 17 (Rador). — *Cu prilejul reîntoarcerii la București a Majestății Sale Regina Mamă Elena, un serviciu religios a fost oficiat eri la mitropolia ortodoxă din Cairo, de către mitropolitul Constantin al Cartaginei. Erau de față d. Zănescu, ministrul României, întregul personal al legațiunii regale, corpul consular român și membrii coloniei române*

După serviciul religios, mitropolitul Constantin, membrii coloniei române și diferite personalități au prezentat d-lui ministru Zănescu, la sediul legației, urările lor pentru Majestatea Sa Regele Mihai și pentru Augusta Sa Mamă.

Incadrarea personalului administrativ dela școlile din teritoriile cedate

Ministerul educației naționale aduce la cunoștință personalului ad.tiv, tehnic și de serviciu refugiat dela inspectoratul școlar al ținutului Someș, dela inspectoratele școlare județene și dela școlile de grad secundar din Dobrogea de Sud și regiunea evacuată din Ardeal, următoarele dispozițiuni:

Acest personal va depune la registratura generală a ministerului cereri de incadrare, până în ziua de 28 Septembrie.

In cerere se vor indica următoarele date: numele și pronumele; școala (instituția) unde a funcționat până la 31 August 1940; funcțiunea ce îndeplinea și gradul avut; salariul brut cu care a fost retribuit; dacă acest salariu se plătea de stat sau de comitetul școlar, precum și dacă i se făceau rețineri de 10% pentru pensie; trei localități (în ordinea de preferință) unde ar dori să fie incadrat, cu arătarea motivelor.

Se atrage în deosebi atenția celor refugiați din Basarabia și Bucovina și care au fost eventual incadrați anterior la școli sau instituții din regiunile evacuate din Ardeal și Dobrogea de Sud, că urmează să solicite din nou incadrarea, ca și personalul propriu al școalelor din aceste regiuni.